

per Toni Vall,
crític de cinema
fotos d'Adrià Cañameras

GENS SUECS BARREJATS AMB GENS SEVILLANS. El tòpic assenyalaria Ingrid García-Jonsson (Skellefteå, Suècia, 1991) com el receptacle d'una paradoxa en l'art de la interpretació: la fredor nòrdica, el hieratisme expressiu de la pàtria de Bergman i la saga *Millennium*, combinats amb la rauxa i la força orgànica de les aromes andaluses, el sol sense pietat, l'escenari i el *tablado*, les *palmas* sonant de fons. No és una bona tàctica intentar conversar-hi sobre idees preconcebudes i llocs comuns associats a cinematografies. La personalitat d'un actor quasi sempre és metamòrfica i imprevisible, transita per espais molt més vinculats amb la intuïció que no pas amb la certesa, és habitada per ombres més que no pas per presències. I aquesta noia alta, rossa i amb ulls blaus no té res a veure amb el tòpic de "sueques, altes, rosses i amb ulls blaus" que en temps pretèrits ens van vendre com el cim de l'exotisme de l'Europa que ens visitava.

Fa dos anys que Jonsson treballa sense parar. La vam conèixer a *Hermosa juventud*, de Jaime Rosales, i el cor ens va fer un salt amb la història d'aquella noia sense recursos que s'ha de buscar la vida i les garrofes a la indústria del porno casolà. Després l'hem vista cridant de por a *Sweet home*, i a l'últim Festival de Màlaga va presentar ni més ni menys que tres pel·lícules: *Toro*, *Acantilado* i *Gernika*. A la primera és la soferta nòvia de Mario Casas, a la segona una dona fràgil que busca aixopluc existencial en una secta i a la tercera una reportera →

Amb el sou que va guanyar per *Hermosa juventud* l'Ingrid es va comprar unes AirMax. "Per molt que busco, no trobo unes sabatilles més còmodes o que combinin millor amb la roba que aquestes", afirma

Acaba d'estrenar
'Toro' i 'Acantilado' i aviat
la veurem a 'Gernika'. Malgrat
que encara és força desconeguda,
Ingrid García-Jonsson és l'actriu
a seguir. Parlem amb ella dels
seus gens suecosevillans i de com
li va canviar la vida fer de figurant
en una pel·li de Cruise

“Arribo sempre puntual no perquè sigui sueca, sinó perquè sóc puntual. No sé com són els suecs ni tampoc com són els espanyols. Generalitzar sempre ens porta a equivocar-nos i tinc clar que aquest tipus d’etiquetes no es corresponen amb la realitat”

I. GARCÍA-JONSSON

en plena Guerra Civil Espanyola. Papers i matisos per triar i remenar, quasi sempre amb una forta càrrega dramàtica que li permet explorar allò que més li agrada, el repte sempre renovat, sempre revelador, i sempre compromès, de ficar-se en la pell de l'altre.

Presentar tres pel·lícules en un mateix festival no sé si és un rècord però s'hi deu acostar molt...

I.G.J. [Riu.] Aquestes coses s'agafen tal com vénen. Val més no pensar-hi gaire i tirar-s'hi de cap! Estic molt agraïda de l'experiència d'haver treballat tants mesos seguits sense pràcticament descansar, però trobava a faltar tenir més temps per a mi, per als amics i les distraccions que m'agraden.

Per exemple?

I.G.J. Anar al gimnàs i passejar el meu gos.

I ho estàs fent!

I.G.J. Sí, encara sort! Des del març que no rodo i és un canvi molt radical. L'any passat hi havia dies en què rodava a Madrid de dia i a Bilbao de nit i havia d'anar a les Canàries un cop per setmana. Un ritme fascinant i esgotador alhora.

¿Recordes el moment en què vas decidir que volies ser actriu?

I.G.J. Sempre ho havia volgut ser però no m'atrevia a admetre-ho ni a decidir-me. Potser perquè ningú es pensés que el que m'interessava era ser famosa, la faràndula i aquest tipus de coses. Respecto massa aquesta professió per considerar que això en sigui una part substancial.

I el moment?

I.G.J. Sí, va ser quan vaig intervenir a *Nit i dia*, amb Tom Cruise i Cameron Diaz, que es va rodar a Sevilla. Vaig veure clar que era el moment d'anar-me'n a Madrid i intentar dedicar-me en cos i ànima a això de treballar a les pel·lícules.

"Treballar a les pel·lícules", sona com ho dirien fa mig segle.

I.G.J. Sí, m'agrada dir-ho així. Quan algú que no em coneix em pregunta de què treballo acostumo a dir "a l'audiovisual".

Et fa vergonya dir que ets actriu?

I.G.J. Sí, encara tinc certes reserves a dir-ho tan clarament. No sé si sóc tan bona per anar-ne presumint. Em queda molt per aprendre encara, molt camí per fer.

En canvi sí que tens molt clar que no vols interpretar personatges que no tinguin res d'interessant a dir.

En la mesura que pugui escollir, voldria evitar-ho. M'agrada molt aquesta feina i crec que és la manera de dignificar-la en la mesura de les meves possibilitats. No m'interessa fer papers pel sol motiu que es necessiti una noia amb determinats patrons físics. →

Una postura feminista?

I.G.J. Segurament. Crec que com a dones podem lluitar per defensar aquest tipus de coses i trencar amb patrons i estereotips que no ens beneficien gens. Per sort, jo puc presumir d'haver sigut molt afortunada, ja que he pogut fer papers al cinema molt diferents i enriquidors.

Dones implicades en el porno casolà, la màfia malaguenya, les sectes i la Guerra Civil Espanyola. No està gens malament!

I.G.J. Doncs no gens, la veritat. Potser el més complicat de tots ha sigut la Cordelia [el personatge d'*Acantilado*], una noia molt difícil de comprendre. Quan l'estava interpretant sentia veus dins meu que em deien "Marxa! Corre! Fuig de la secta!" Però em vaig proposar entendre els seus motius i alhora escoltar aquesta lluita interna tan interessant.

Et costa desempallegar-te dels teus personatges?

I.G.J. No sempre és fàcil. Quan acabo els rodatges necessito molt tornar-me a posar la meva roba, maquillar-me com a mi m'agrada, estar amb els meus amics i a casa meva. No sóc una actriu del Mètode però com que poso moltes ganes i molt cor en tot el que faig, el meu jo intern tendeix a sortir desbocat. La recompensa és molt gran, val molt la pena.

Què et va quedar a dins de l'experiència d'"Hermosa juventud"?

I.G.J. Uf! És la pel·lícula que em va canviar la vida. Vaig passar de ser cambrera a ser actriu. I també em va permetre deixar de ser tan egoista. Al món no només existeixen "els meus problemes" sinó que hi ha moltíssima gent que ho passa molt pitjor que jo.

“No sempre em resulta fàcil desempallegar-me dels personatges que interpreto. Quan acabo els rodatges, necessito posar-me la meva roba, maquillar-me com m'agrada, estar a casa meva i veure els amics”

I. GARCÍA-JONSSON

Tomacafé

RESERVEM TAULA AMB L'INGRID

A l'actriu li agraden els llocs on pugui sentir-se "com a casa" i no s'hi hagi de deixar el sou. Prop d'on viu, a Madrid, hi ha El Carrito Charrúa, al carrer Alcalá, un uruguaià amb "el millor pollastre rostit al carbó de la història i *fainá* i pizza uruguaiana... que va molt bé per a dies de ressaca". També va sovint al Tomacafé del carrer Palma, "perquè tenen un cafè boníssim i sempre hi ha bon rotllo". Ella que gairebé mai menja carn ha descobert fa poc al Goiko Grill "les millors hamburgueses de Madrid". Assegura que l'hamburguesa vegetariana no et fa enyorar la carn, tot i que si menges de tot la recomanació és clara: Kevin Bacon. També va molt al mercat de San Antón, al Yokaloka o a l'italià de la planta superior a fer el menú del migdia. "Són molt acollidors, una mica *undergrounds*, no com la resta de mercats, que ja tenen la cara molt rentada. És barat i tot està molt bo. També hi ha un vietnamita que està molt bé, una *cebichería* i un vegetarià".

Vas treballar amb alguns d'ells...

I.G.J. Sí, alguns dels actors que apareixen a la pel·lícula s'interpreten a ells mateixos. Va ser una experiència brutal treballar amb ells i amb Jaime Rosales, que és un gran director d'actors. Serà complicat aconseguir una interpretació de la qual estigui més orgullosa que d'aquesta.

Com es combinen en tu els gens suecs i els sevillans?

I.G.J. No ho tinc gaire estudiat. Conec tants suecs que semblen espanyols i viceversa! Per posar un exemple: arribo sempre puntual als sets no perquè sigui sueca, sinó perquè sóc puntual. No sé com són els suecs i tampoc com són els espanyols. Generalitzar sempre ens porta a equivocar-nos i tinc molt clar que aquest tipus d'etiquetes socioculturals no es corresponen amb la realitat.

Ni determinen la personalitat?

I.G.J. Suposo que sí. En el meu cas és un avantatge claríssim, ja que molt poques coses em semblen rares. Em van educar en la tolerància, em van ensenyar a entendre que ser diferent no és dolent. I això m'ha servit molt per assumir que l'últim que ha de fer un actor és jutjar els seus personatges.

T'agrada el cine suec?

I.G.J. Sí, però tornem-hi, m'agrada el cine en general. No el catalogo per nacionalitats.

I Bergman?

I.G.J. Molt! I Lukas Moodysson amb el seu cinema costumista. Fan unes radiografies de la societat sueca molt interessants.

'Sweet home' la vas rodar en anglès...

I.G.J. Sí i també *Gernika*. És revelador descobrir que segons l'idioma amb què treballes canvia la personalitat del personatge. Es modifica la manera de relacionar-te amb els altres actors i personatges, el ritme de pensament, fins i tot les inflexions de la veu. En anglès em surten treballs controlats i cerebrals. En canvi, en castellà o suec em vénen mil pensaments al cap. És més orgànic.

'Sweet home' la vas rodar a Barcelona.

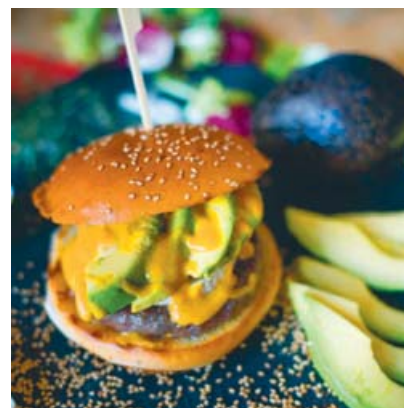
I.G.J. M'encanta! És gran, fa bon temps, pots anar a la platja i amb bici... M'hi trobo molt bé, molt a gust. Està viva! Fins i tot em vaig trobar molt bé envoltada de guiris per tot arreu. I mira que sé que a vosaltres us molesten una mica... [Bromeja.]

T'agradaria fer teatre?

I.G.J. Sens dubte, em ve molt de gust. Fa poc havia de participar en un muntatge però el projecte es va truncar i va ser una llàstima.

El teatre forma part dels teus inicis.

I.G.J. Sí, vaig haver de deixar la dansa perquè no me'n sortia del tot i el meu professor em va suggerir que em fiqués de ple en el teatre. I així ho vaig fer. Amb uns amics vam muntar una companyia amateur. Conservo un gran respecte per l'escenari i no vull que el respecte es transformi en por. O sigui que tard o d'hora hi he de tornar. ■

Goiko Grill

